

Door: Henk Ras.

Verlag: Opening Noord (II): een Expeditie

Het Museum Amsterdam Noord vormde een belangrijk onderdeel van de kunstroute die door Femke Egas en haar getrouwen dit jaar voor de tweede keer in elkaar was gezet. Nog niet zo lang geleden bij de Rietveld academie afgestudeerde kunstenaars was gevraagd een werk te maken dat betrekking tot Noord had. We waren natuurlijk al langere tijd bij de voorbereidingen betrokken, maar die hadden wat ons betreft eigenlijk alleen te maken met wat er in en om het voormalig badhuis van Vogeldorp zou gebeuren.

En ook dat veranderde nog wel eens toen de openingsdatum nabijkwam. We gingen daarom graag in op de uitnodiging de openingsrit in een van de verzamelde Canta's mee te maken. Na ons keurig aangemeld te hebben en daarvan een bevestiging te hebben gekregen, kwamen we op zaterdag 7 september tegen drieën aan op het IJ-plein bij een rijtje Canta's in diverse kleuren.

Maartje coördineerde routineus het af en aan rijden van de Canta's die als taxi's tussen de verschillende halteplaatsen heen en weer reden. Onderweg kwam je langs kunstzinnige objecten in de openbare ruimte en op de halteplaatsen stapte je uit om nader kennis te maken met de behuizing en de kunstvoorwerpen.

Bij het museum wachtte ons een gezelschap dat naar een saxofoonkwartet luisterde, dat virtuoos een aantal boeiende composities ten gehore bracht. Het was het Pannonica Quartet. Luister naar hen op hun website en word weer verliefd: www.pannonicaquartet.com.

Eveline deelde dartelend tussen de toehoorders kwaliteitsijsjes uit van FROZEN DUTCH. Ik had citroenijs met wodka. Toen kon de middag al niet stuk. De kunstwerken straalden rust en regelmaat uit. De kleuren waren prachtig, net als de natuur die erop verbeeld staat. Vervolgens verder met de Canta's. Sommige chauffeurs kenden Noord als hun broekzak, anderen kwamen uit andere delen van de stad. Maar ook zij kwamen op basis van de routekaart en aanwijzingen van de passagiers veilig op hun bestemmingen.

Zo bezocht ik voor het eerst De Roze Tanker. Prachtig zoals dit voormalig benzinestation, evenals z'n tegenhanger aan de andere kant van de snelweg, wordt gebruikt. En dan het voormalig Badhuis in Disteldorp, recent gekraakt door de buurt. Vergeleken met het keurig door Stadsherstel gerestaureerde badhuis van Vogeldorp een verkracht bouwwerk. dat in niets meer lijkt op de oorspronkelijke architectuur van de Amsterdamse School navolgers. Maar toch: ondanks de grote ramen die blijven detoneren, de ruwe bakstenen muren die bijna pijn doen aan de ogen, het heeft wel wat, dit ouwe badhuis. Misschien komt het wel door de balie, de keuken met een oven, de gezellige zithoek. Dit badhuis is een echt buurthuis geworden, waar Maaïke en Martin van De Empanada Bar heerlijke eetwaar aan de man brachten. Het is weer jaren zestig, met eigen initiatieven, vriendschappelijke start van een nieuwe toekomst.

Tenslotte met de Canta over de Van der Pekstraat naar de Tolbuistuin. Die Canta's ontwikkelen een aardige snelheid, mogen zowel op het fietspad als op de weg, je hoeft geen riem om. En wat ik heel belangrijk vind, je kan makkelijk in- en uitkruipen. Heel wat anders dan in de Mercedes van een van mijn vrienden, waar ik altijd mijn hoofd stoot.

Bij het EYE instituut is nog even het Harry Slingerplein gedoopt. Hoe lang zal dat duren?

En dan opent Sanne Peek stadsdeelambtenaar voor kunst en cultuur, de Expeditie. Applaus!

Ik heb nog nooit zo'n krankzinnige tocht door Noord gemaakt. Moge deze Expeditie een nieuw werelddeel ontdekken!